

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE CONSTANTÍ

Constantí, 27 de juliol de 2006

«Miro / i cada persona al meu davant / porta / un secret amagat./ Sento / i cada soroll va repetint / que ara encara / depèn tot de mi. / (...) / Tantes coses a fer, / llocs per recordar, / llavis per besar, / a fora hi ha una festa a punt d'estrenar.»

Senyor alcalde, senyores regidores i senyors regidors, senyores i senyors, jo he volgut començar amb aquest fragment d'una cançó d'Els Pets, de Constantí, *Tantes coses a fer*, a què he canviat una paraula al final; he canviat «dia» per «festa». Però ho he volgut fer, en primer lloc, com a reconeixement i homenatge no solament a uns dels fills més il·lustres de la seva vila, sinó a un dels millors grups que la música catalana ha donat. Per tant, a un dels millors exponents de la nostra cultura.

Algú ha fet córrer que en política hi ha l'anomenat «clan de l'avellana», i jo ho desmenteixo: el clan de l'avellana no és un clan polític; el clan de l'avellana és aquella gent que des del Camp de Tarragona ha aconseguit una projecció nacional que va molt més enllà de la política, per sort. Vostès l'any passat van tenir un pregoner que també formaria part del clan de l'avellana: el Xavier Grasset, per exemple.

Suposo que algú podria pensar que sóc poc original, en el sentit que estic segur que altres pregoners abans deuen haver parlat d'Els Pets. Però personalment hi ha dos motius que m'han empès a començar el meu pregó parlant d'ells.

El primer motiu, una mostra de gratitud i reconeixement personal per tot el que m'han fet sentir. Sentir –sentir– és molt important, i en l'àmbit de la festa és fonamental. Segur que vostès han sentit alguna cosa en escoltar una cançó; segur que després sentirem alguna cosa, diferent cadascú, amb l'Escola de Música; segur que quan hem vist un castell hem vibrat d'una determinada manera, i no vibrem igual o no sentim el mateix veient una altra cosa; segur que amb el ball d'un esbart de vegades ens plantejem coses; segur que el fet

d'incorporar-nos a una rotllana d'una sardana ens fa sentir. Doncs bé, a mi, la música d'Els Pets m'ha fet sentir moltes coses, i, per tant, tenia un motiu de reconeixement i d'agraïment.

Segon motiu. Tot evoluciona: la societat, la cultura, la música, i també la festa. El pop, el *rock*, durant molt de temps era una música gairebé diabòlica, menystinguda; tenia una imatge dubtosa, no era respectable. Avui, el *rock* és un fenomen de masses i gaudeix també d'un reconeixement social important. Ja no es vincula només amb la gent jove, perquè, justament, les generacions joves a les quals agradava el *rock* han crescut, però sí que hi ha aquest esperit rebel que podríem identificar amb el *rock* i la gent jove, que és absolutament indispensable.

Per què? Mirin, de vegades, justament, se'ns diu que el pecat de la gent jove és voler canviar el món, o potser només el seu poble. Però vet aquí que voler canviar el món no és cap pecat, i voler canviar el teu poble és gairebé una obligació.

Els confesso, doncs, que, encara que gènere musical, el *rock* té aquest punt de rebel·lia necessària per no perdre mai la perspectiva que determinades coses s'han de bellugar, que no es pot ser conservador per definició. I no parlo de política, parlo de la vida. Els canvis de vegades fan por, però també de vegades són absolutament indispensables.

Vostès saben que jo sóc de Reus. Per tant, sóc veí, i en tant que veí compartim moltes coses. Jo formava part, en la meva joventut, d'un agrupament escolta, i teníem unes activitats que repetíem cada any: anàvem a veure castells per Santa Úrsula i cada any, també, agafàvem la bicicleta i amb tota la canalla veníem de Reus a Constantí i anàvem a Centelles. Per tant, conèixer aquest altre episodi dels romans a casa nostra era una bona mostra de donar a conèixer quin era el nostre territori.

Compartim paisatges: el paisatge del Camp de Tarragona; els avellaners, per descomptat. La indústria n'ha ocupat una part. També la compartim. Per tant, vostès han d'entendre que avui, encara que no sigui a casa meva, si m'ho permeten, sí que m'hi sento.

Parlem de festa. Deixin-me trobar, per començar a parlar de festa estrictament, de la seva Festa Major, la complicitat d'un poeta reusenc: el Ricard Ballester. Perquè

se'n facin una idea, un poeta de l'època d'en Plàcid Vidal, d'en Josep Aladern. Era un bon amic d'en Joan Rebull, el famós escultor, i va fer tot un seguit de poemes que són una autèntica preciositat. N'hi ha un de la festa major, que, a més a més, parla també de sentir, en aquest cas sentir una altra cosa.

Si m'ho permeten, els el llegiré: «Un cop fet el vermut, / a tots mou la fal·lera / pel bon flairós dinar, / aquest dinar pletòric que ara tothom espera / com l'os, dessota taula, espera el ca. / La taula serà plena / de vins de tota mena, / però en la blancor dels plats / veurem, il·lusionats, / la tènue fumerola / d'una imponent cassola / de vedella o pollastre o de garrí, / i copsarem ensems l'olor marí / d'aquell peix de Cambrils tan fresc i fi. / De ritual, l'epíleg del convit, / serà la bona fruita que hem collit / a l'hort, el dematí / amb tota llur frescor de serení, / i aquelles riques flaires / tan preades / de coques ensucrades i avellanes torrades, / suprema delectança del jovent fatxendós / que sempre va al darrere de les festes majors.»

I és que la festa són moltes coses: el dinar de la festa major també forma part d'aquesta cultura, d'aquest sentiment que els comentava abans.

La festa major, com tantes altres coses a la vida, no és per veure-la des de fora, des de la distància. La festa és per viure-la com més a prop millor, plena de coses a fer. És i ha de ser una festa participativa, perquè ens en sentim part. Ens necessita a nosaltres i es fa any rere any gràcies a la participació i a la implicació de totes i de tots. Aquesta participació i implicació, com succeeix amb el país, amb Catalunya, és el que ens la fa sentir nostra, és el que la fa ser gran.

Com a ciutadanes i ciutadans, ens cal posar-nos dins la festa major per gaudir-ne plenament. I és així que la sentim dins nostre, que esdevé alguna cosa més que un destacat conjunt d'espectacles, més que una bateria d'actes festius; molt més, fins i tot, que música, ball, art, cultura i tradicions. És allò dels sentiments.

La festa major ens porta, doncs, un sentiment especial d'alguna cosa que neix des de les nostres arrels, que ens agermana amb el passat, amb les veïnes i els veïns, amb les famílies, amb la nostra família, amb la nostra terra, amb els nostres carrers i les nostres places.

La festa major d'un poble, d'una ciutat, traspasa els límits de l'objectivitat i ens porta al terreny de les il·lusions o dels records, de tot allò que esperem, de tot allò que hem viscut. Segur que molts de nosaltres podríem explicar anècdotes, pàgines viscudes que encara portem en algun racó del nostre cor, d'alguna de les festes majors que hem viscut.

La festa major, doncs, és, a més a més de realitat, un sentiment. I recordin que he començat parlant de la importància dels sentiments. I, si m'ho permeten, diré que també és com Catalunya. Catalunya és alhora una realitat i un sentiment. És un passat històric i és un projecte de futur. Catalunya també requereix la participació i la implicació de totes i de tots per tirar endavant, per ser una realitat que dia a dia ens aporti drets, ens aporti llibertat, ens aporti benestar, participant políticament, implicant-nos formant part de la societat civil, compartint il·lusions, compartint reptes comuns, fent ús de la nostra llengua. I és el sentiment de Catalunya de ser, de ser una nació, amb el llegat del passat, però també amb la il·lusió pel futur, el que ens agermana amb els paisatges del país, amb la gent que hi viu i en forma part.

Hi ha un segon paral·lelisme entre Catalunya i la festa major. La festa major, com deia, necessita la participació i la implicació de totes i tots, o almenys del major nombre possible de persones. Exactament igual que Catalunya. De la mateixa manera, doncs, així com la festa major és un moment d'oblidar, d'ignorar les petites diferències i compartir plegats les celebracions, els grans reptes que té Catalunya avui requereixen també superar les diferències, superar diferències entre partits, entre la seva gent, i fer pinya, fer pinya perquè les coses surtin bé, per tirar endavant projectes de país, perquè en definitiva tots i totes ens sentim orgullosos de Catalunya, de la festa major. Sense unitat en els reptes de país –i, per cert, ho hem viscut recentment– Catalunya hi perd. Sense implicació de totes i tots, una festa major segurament també hi perd.

I deixin-me assenyalar encara un tercer paral·lelisme entre la festa major i Catalunya, un valor –i remarco la paraula «valor»– que cal ressaltar: el de sentir-nos orgullosos. Ens mereixem sentir-nos orgullosos, ens hem de sentir orgullosos. Catalunya és en el dia a dia, en tots nosaltres, i és hora de sentir-nos orgullosos de la nostra cultura, de la nostra llengua, de les nostres tradicions, de la nostra

gent. Ens cal aquest orgull en un país que per desgràcia acostuma a parlar amb la boca petita d'allò que és nostre i dels nostres. Moltes vegades un mal concepte, o fins i tot una certa falsa modernitat, empeny a mirar l'exterior com a superior i menystenir allò que és nostre, el que és català. Valorem, de vegades exageradament, qualsevol cosa que vingui de fora, i en canvi no prestem atenció al que es fa a casa nostra. O el que és pitjor: ho ataquem amb enveja, desmesuradament.

També políticament hem pogut comprovar repetidament, recentment, com petites qüestions se'ns acaben presentant com a grans crisis, quan sense l'embolcall de crits al cel no mereixerien cap atenció.

Ens cal valorar millor el que es fa entre nosaltres, sense exagerar, però valorar-ho amb bons ulls. És important. I, a més a més, siguem clars: si no ho fem nosaltres, em poden dir qui ho farà?

Sense manies i sense complexos, hem de sentir-nos orgullosos també de ser catalanes i catalans. En el fons, som un poble que quan s'ho proposa i deixa de banda interessos particulars, quan fem pinya, sap fer les coses molt ben fetes, i aquí podríem parlar des de festes majors fins a jocs olímpics. Un poble inquiet que cultiva el lliure pensament. Som solidaris, extraordinàriament solidaris, segurament un dels pobles més solidaris d'Europa. Som imaginatius, podem aportar moltes coses al món global des de Catalunya, des de la nostra cultura, des de les nostres tradicions.

De fet, tot el món es transforma en aquest procés o fenomen de la globalització. Cada cop és menys important com en som, de forts. Cada cop és més important quines aliances podem establir, quin valor afegit podem aportar, perquè la gran xarxa de pobles, d'institucions, d'empreses, que és aquest món globalitzat s'alimenta precisament de la diferència, de la diversitat, i això dóna més rellevància que mai a les tradicions i a la cultura.

I ho remarco avui, aquí a Constantí: la diferència, la diversitat, és un valor. Catalunya és un país de barreja, és un país de mestissatge, i ho som des de fa molts anys, molts segles. Som un poble, bàsicament, perquè tenim passat, però sobretot perquè tenim projecte de futur, i en aquest projecte de futur tothom que hi vulgui ser hi serà benvingut.

El darrer paral·lelisme que volia avui assenyalar, doncs, és la necessitat d'aquest orgull, que necessita la feina ben feta, que necessita que tots ens hi puguem sentir implicats, que ningú no se'n senti exclòs, que esdevingui una festa comuna, un país comú.

No vull cloure aquestes paraules sense felicitar i fer un merescut reconeixement a totes les persones que de forma totalment desinteressada fan possible celebracions tan representatives com la que aquests dies els agermanarà i que mostren el seu grau d'implicació, amb Constantí, en aquest cas. I voldria felicitar especialment totes les samarretes carbasses, que identifiquen aquesta comissió de festes que ha tirat endavant el programa de la Festa Major. No oblidin mai que vostès fan Constantí, i en conseqüència també vostès fan el nostre país. Moltes gràcies per ser-hi, moltes gràcies per la seva generositat.

Començava dient: «Tantes coses a fer, / llocs per recordar, / llavis per besar, / a fora hi ha una festa a punt d'explotar.» També hauria pogut dir, agafant Els Pets: «Vine a la festa / hi tindrem de tot: / vinatxo del guarro / cava del millor. / Serà una gran festa / no em diguis que no, / no inventis excuses, / que ens coneixem prou.» Però posats a fer, ja, deixin-me acabar amb una poesia popular: «És la festa major que a tots captiva / per la tendresa d'uns petits motius. / Avui la nostra sang sembla més viva / i els afanys de gaudir són molt més vius.»

Visca la Festa Major de Constantí, visca Constantí i visca Catalunya!